

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ SÉRIE PŘÍPADY PRO W+W

PŘÍPADY PRO
MAY & SPOL.

PODEZŘELE

(NE)NÁPADNÉ

ZMIZENÍ

Robin Stevénsová

FRAGMENT

Podezře (ne)nápadné zmizení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová
Podezře (ne)nápadné zmizení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Robin Stevencová

FRAGMENT

Pro Nat a Harriet:
Detektivní klub navždy

Copyright © Robin Stevens, 2023

Illustrations © Jan Bielecki, 2023

Translation © Tereza Kupková, 2025

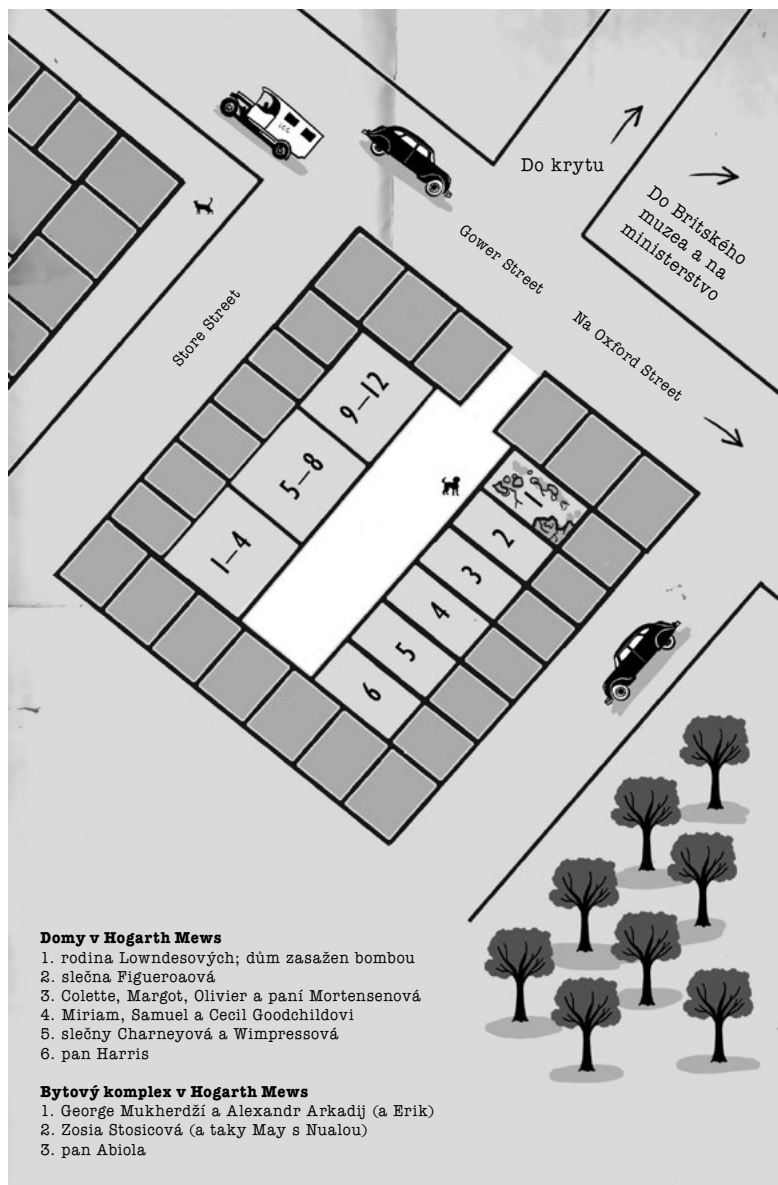
Cover images © JosepPerianes; Anatolir; apatrimonio; Denis Dubrovin;
createvil; Sure Stock; Andrei Stepanov / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7581-5

ISBN e-knihy 978-80-253-7586-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7608-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-253-7609-6 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

PŘÍSNĚ TAJNÉ

Ze zprávy týkající se případu Ministerstva
mimořádných aktivit

Duben 1941

PRVNÍ ČÁST
DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ ZAČÍNÁ

1

Ze zprávy Fionnualy O'Malleyové, agentky MMA, 23. dubna 1941

Tohle je má zpráva o pohřešované špionce a o vraždě v ulici Hogarth Mews. Dočtete se v ní o tom, jak jsme s Erikem a May objevili mrtvolu, o spoustě tajemství a taky – no, však uvidíte. Přece vám nemůžu všechno vyzradit hned na začátku.

Nechce se mi věřit, že jsem to tentokrát já, kdo sepisuje tenhle *oficiální dokument*, který, jakmile bude hotový, Hazel uloží mezi ostatní ministerské záznamy. Tím je rázem daleko důležitější. A o to tajnější. O tomhle případu, a vlastně ani o ministerstvu, se nesmíme nikomu ani slůvkem zmínit. Všichni jsme podepsali takové lejtro, ve kterém jsme se k tomu zavázali. Zeptala jsem se May, jestli mi s touhle zprávou nechce pomáhat (protože minule ji měla na starosti ona), ale prý jí to jednou bohatě stačilo. Potom jsem se obrátila na Hazel s dotazem, co přesně bych měla zapsat, a podle ní je vždycky nejlepší začít od začátku a pokračovat s tím, co se událo od posledního případu. Takhle to prý dělá ona.

Je trochu zvláštní znovu se v duchu vrátit k událostem uplynulého roku, ale zkusím to. Od ledna chodím s May

do školy – *opravdové* školy – jménem Deepdean. Když mi tvrdila, že to tam nenávidí, upřímně řečeno jsem jí moc nevěřila – vždyť jak by někdo mohl nesnášet učení? Ale něco na tom bude, protože ona je s ním *vážně* dost na štíru. Vlastně je to trochu legrační. May jednoduše nevydrží chvílku posedět a dodržovat pravidla, kvůli čemuž ji většina dívek a *žádná* z učitelek nemají v lásce.

Zpočátku jsem uvažovala nad tím, že bych si školu zosklivila jako ona, ale ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem to. Na Deepdeanu je zábava, přestože se musíte dost často přetvařovat, abyste sem zapadli. A k téhle přetvářce patří i předstírání, že jsem úplně obyčejná školačka, a nikoli... tajná agentka.

Ale já jí doopravdy jsem, a stejně tak May! Jsme součástí Ministerstva mimořádných aktivit a pomáháme britské vládě vyhrát tuhle válku. Navzdory tomu, že je mi teprve jedenáct a půl a May ještě ani to ne. Možná vám to zní neuvěřitelně, ale je to pravda pravdoucí.

Dovolte, abych vám to vysvětlila.

Naše první mise se odehrála vloni v listopadu v domě mé rodiny, na Elysejském panství. Tehdy jsem May ještě pokládala za úhlavního nepřítele. Je zvláštní na to myslet. May s Erikem, dalším z mých kamarádů, k nám přijeli jako evakuovaní uprchlíci a chovali se tak podezřele, že jsem je považovala za špehy *nepřátelského tábora*. Ale těmi nebyli, samo sebou. (Současně ovšem nepracovali ani jako špioni pro naši stranu. Na ministerstvu je odmítli přijmout, jelikož byli moc mladí, a tak začali pátrat na vlastní pěst, aby

dokázali, že na to mají. Tahle část nepatří k Mayiným nejoblíbenějším vzpomínkám.) Zjistili, že někdo na panství spolupracuje s nacisty, a právě se snažili přijít na to, o koho jde, když byl nečekaně zavražděn můj strýček Sidney.

Je to tak: zavražděn. Stále se ještě celá rozklepu, jen si na to vzpomenu. Můžete si o tom všem přecíst v ministerských záznamech. Hazel, Mayina starší sestra, si ode mě vypůjčila můj deník, který jsem si v té době psala, a doplnila ho zápisky od May. Výslednou zprávu jsem pak viděla na vlastní oči. Je vázaná v červených deskách a vypadá velmi oficiálně.

Abych to zkrátila, pomohla jsem May a Erikovi odhalit nacistického špeha i vraha, a přestože tak skončil život na Elysejském panství, jak jsem ho znávala, stálo to za to. Stejně jsem tomu místu nikdy nepřišla na chuť.

Potom si panství zabrala armáda a moje rodina dostala jako náhradu malý domek ve vesnici. Právě tam bych měla pobývat v době školních prázdnin. Teď tam ale nejsem, protože nám s May přišel koncem jarního semestru na Deepdean dopis od Hazel.

Ten dopis byl ve skutečnosti adresován jen mně, jelikož May neustále něco ztrácí. Vůbec si nedává pozor na své věci, dokonce ani na ty, které má v oblíbě, a obvykle je pustí z hlavy v okamžiku, kdy je někam odloží. Jakmile však v mojí přihrádce na poštu zahlédla Hazeliným rukopisem vyvedené *Pro Fionnualu*, pěkně ji to namíchlo.

„Proč píše tobě?“ chtěla vědět. „Je to přece *moje* sestra.“

Obrátila jsem obálku. Doufala jsem v dopis od mamky, takže mě přepadl trochu divný pocit.

Je to taky pro May, stálo na zadní straně.

Daly jsme se do smíchu, napětí mezi námi rázem zmizelo. Kdyby byla May jako kdokoli jiný, zatvářila by se rozpačitě. Ale protože je to prostě May, řekla jen: „Vidíš?“

Jen co jsem obálku otevřela, všechen smích mě rychle přešel.

Milá Nualo a May,

něco se stalo. Potřebujeme vás v Londýně – krizová situace v rodině. Zavolejte mi na číslo, které jsem vás naučila, a připravte se k odjezdu.

Hazel

Dostala jsem strach, ačkoli pro něj nebyl zřejmý důvod. „Krizová situace v rodině“ byla jen fráze, na které jsme se domluvily, pokud půjde o naléhavý případ pro ministerstvo. Čekala nás *tajná mise*.

May mi sevřela nadloktí.

„Je to tady!“ sykla naléhavě. „Potřebují nás! Konečně můžeme odjet!“

„Ale vždyť pololetí končí až za pár týdnů,“ namítla jsem. Nechtělo se mi ze školy odjíždět dřív. Připadalo mi, že si každým dnem vedu lépe a lépe. Dokonce si mě oblíbily i některé holky z naší ložnice.

„No a?“ odsekla May naježeně. Jak už jsem říkala, byla napružená celé tohle pololetí. Netuším proč. „Škola je

ztráta času. Každopádně, jestli se nás pokusí zastavit, uteču. Určitě se mi to povede i napodruhé.“

„Jenže tentokrát tě budou hledat,“ podotkla jsem. „Mají tě na seznamu.“

Myslím, že nikdo jiný na něm není.

„Nualo,“ řekla May. „Potřebujou nás. A pokud nás ministerstvo potřebuje –“

Ohlédla jsem se do chodby, kde, jak jsem věděla, plánovaly Eloise Barnesová a Mariella Sempleová tajnou hostinu na dnešní noc, a pak jsem upřela zrak zpátky na dopis, na který jsme s May tak dlouho čekaly. Lámala jsem si hlavu, co bych měla udělat – když vtom May vykřikla: „PANÍ VYCHOVATELKO!“

Školní vychovatelka vystrčila hlavu ze dveří své kanceláře. May mě propíchla očima. S vypětím všech sil jsem potlačila povzdech.

„Paní vychovatelko, jde o moji tetu,“ spustila jsem, zmačkala lístek, aby si ho nevšimla, a nasadila co nejútrpnější výraz. Žádnou tetu nemám, což ale naše vychovatelka neví. „Stalo se něco strašného. Musím jí hned zavolat.“

Vychovatelka se nade mnou tyčila, zatímco jsem vytáčela číslo, a May se potloukala kolem a s úzkostí mi dýchala za krk. Všechno, co dělá, je příliš hlasité, dokonce i dýchání.

„Haló?“ ozval se na druhém konci ženský hlas se silným anglickým přízvukem.

„Zdravím,“ odpověděla jsem svým povýšeným fionovským hlasem, tím, který používám ve škole, kdykoli je někdo v doslechu. „Tetičko? To jsem já. Moc mě to mrzí –“

dostala jsem tvůj dopis a cítím se hrozně, že si tady užívám jako *královna*, zatímco ty stůněš.“

„Nualo, zlatíčko! Dostala jsi mou zprávu.“

Královna je moje tajné jméno, chápete, takže minister-ská telefonistka, slečna Lessingová, okamžitě vytušila, kdo volá.

„Ano, dnes ráno. Tvůj stav se prý zhoršil?“ zeptala jsem se a přinutila se znít starostlivě. „Vážně? To je hrozné.“

„Trpím,“ odpověděla slečna Lessingová. „Nutně vás potřebuji v Londýně. Musíte se okamžitě sbalit – obě dvě.“

„Ale ne, to je mi líto! Je to *opravdu* tak naléhavé?“

„Myslím, že byste mohly stihnout sobotní vlak. Pošlu vám nějaké peníze. Ceny za jízdenky jsou v dnešní době naprostá *zlodějina*.“

Srdce mi poskočilo. *Zlodějka* je Mayino tajné jméno – a sobota je už *zítra*. Když jsme byly naposledy v kontaktu s ministerstvem, domnívaly jsme se, že se do Londýna vrátíme snad někdy kolem Velikonoc, kvůli dalšímu výcviku. Tohle byla nečekaná novinka, a nesmírně vzrušující.

„Budeme tam,“ přitakala jsem nadšeně.

„Dost už těch řečí – já si s ní promluví,“ řekla vychovatelka netrpělivě. Vytrhla mi mluvítko z ruky a vyštěkla do něj: „Haló?“

May mi svými špičatými prsty sevřela loket tak silně, až jsem sebou trhla.

„Ano?“ řekla vychovatelka. „Kdo – ach. Ano. Dobrý den. To je – to je hrozné. Ano, chápu. A... vážně obě? Souhlasí s tím i pan Mountfitchet?“

Vrhla na nás s May velice podezřívavý pohled. „Jste si jistá? Ach – no dobrá – už *zítra*?“

Tak se stalo, že jsme se s May jednoho sobotního odpoledne na počátku jara znovu ocitly v Londýně. Měly jsme přihlížet, jak Deepdean opět poráží školu sv. Chatora v pozemním hokeji, ale namísto toho se znovu změníme v tajné špionky.

A tím vlastně celý tenhle příběh začal. Zbytek tvoří moje deníkové zápisky – které jsem si dělala průběžně, než jsem vůbec mohla tušit, jak se to celé vyvine. Tahle deníková Nuala nevěděla to, co vím teď. Občas se v něčem splete, občas se nezachová tak úplně správně. A občas –
– nerada bych vám však zkazila překvapení.
Stejně se všechno brzy dozvíte.

Zápisky o tomhle případu jsem tentokrát přenechala Nuale. Popisování toho minulého mě totiž vůbec nebavilo. Psát o vraždě není zdaleka tak zábavné jako ji řešit. Přečíst si Nualin deník byla celkem legrace (alespoň ty části, které mi ukázala) – občas si poznamenala věci, které se nezdály důležité, ale později se ukázaly jako zásadní.

Ohledně tohoto případu jsme se občas na něčem neshodly. Někdy se chová jako šelma. Však uvidíte. Jen mějte na paměti, že já mám vždycky pravdu. Ona už na to taky přišla.

– May Wongová, 23. dubna 1941

2

Z deníku Fionnualy O'Malleyové

Sobota 22. března

Tohle píšu pod modravým osvětlením ve vlaku do Londýna, zatímco se skřípavě sune vpřed poloviční rychlostí. V Londýně jsem nebyla od konce loňského roku, deníčku, takže jsem trochu nervózní.

Když jsme byli v prosinci na ministerstvu, ještě předtím, než nás narychlo odvezli do Fallingfordu, hlavního štábu mimo město, zasáhl Londýn ostrý letecký útok. Té noci jsem měla pocit, jako bych uvízla v nějaké obrovské troubě, celá obloha burácela ohnivými výbuchy, a druhý den odhalil jen popel a prach. Byl to první nálet, který jsem zažila na vlastní kůži, když nepočítám ten, jenž se udál v listopadu v Coventry. Od té doby mě oba pronásledují v nočních můrách.

Teď už vím, že doopravdy bezpečno není nikde. Musíme ale předstírat opak, protože jinak bychom se nepřiměli ani vstát z postele. Přesto mě však děsí pomyslení, že se dnes vrátíme do centra velkoměsta. Děsí mě i to, že nás čeká další tajný výcvik. V tuhle chvíli se bojím spousty věcí.

Dobré na tom ale je, že s May reagujeme na strach každá po svém. Kdyby se ocitla tváří v tvář Hitlerovi, myslím, že by ho prostě... kousla. Nic ji nerozhází – nic kromě malých, uzavřených prostor, ale nikomu neříkej, že jsem ti to prozradila. Já si dělám starosti kvůli leteckým útokům, jak bude Londýn vypadat, jaké bude po té době ministerstvo, jestli tam nebudou litovat toho, že nás najali jako agentky, nebo jestli nás nevyhodí; to bych se pak musela vrátit do našeho malého vesnického domku. Ale když jsem se se svými obavami svěřila May, jenom mě popadla za ruku a řekla: „Buď zticha, nebo se z tebe pozvracím.“

May se ve vlcích dělá špatně, dokonce i v těch, co se kvůli válce pohybují šnečím tempem.

„Nevím, jestli to zvládnu,“ odpověděla jsem. „Pořád mě napadají další a další věci, o kterých ti musím povědět.“ Je zvláštní být s ní znovu o samotě. V Deepdeanu jsme musely předstírat, že se nijak zvlášť nepřátelíme, abychom neprozradily naše utajení.

„Fajn, pokud slíbíš, že přestaneš žvanit o hloupostech, můžeš mluvit dál,“ řekla May. „Tumáš, přečti mi něco z novin. Čmajzla jsem je té staré paní na nástupišti.“

„MAY!“ zhrozila jsem se.

„Už je nepotřebovala,“ ohradila se May skrz zaťaté zuby. „Jestli se mnou nesouhlasíš, *vážně* tě pozvracím. Vyber to nejlepší.“

A tak jsem jí četla o těle, které se našlo ve vybombardovaném kostele, o zlodějích, kteří ukradli plátna ze šlechtického sídla, a o nové hře v divadle Rue –

„Divadlo mě nezajímá!“ frkla May.

„Ale mě jo!“ odsekla jsem. Ty víš, deníčku, že když jsem byla malá, měl tatka divadelní společnost. Vyrůstala jsem během cest po celém světě, s ním, mamkou a ostatními z naší společnosti. Jenže potom tatínek umřel a my s mamkou jsme odjely do Anglie – a tak jsme skončily u mých anglických příbuzných na Elysejském panství, kde jsem se seznámila s May, a kvůli tomu teď vězím v nacpaném, pomalu se vlekoucím vlaku směr Londýn a předčítám May noviny, zatímco mě do spánku tlačí pouzdro na plynovou masku jedné z cestujících a pár vojáků si prozpěvuje v uličce. Co se tím ale snažím říct, je, že mě zajímá divadlo podobně jako May ty její vraždy.

Ne že by mě samotnou vraždy nechávaly chladnou. Vloni jsme s May a Erikem jednu vyřešili, takže jsem tajná agentka a zároveň i detektiv. To je tajemství, deníčku – takže o tom s nikým nemluv.

Detektivní část mého já teď ale nebudu potřebovat. Míříme do Londýna, abychom pomohly se špionskou misí.

Tentokrát se s žádnou vraždou nesetkáme.

Na nádraží na nás čekala Mayina starší sestra Hazel.

Hodně se May podobá, ale je klidnější a příjemnější, a není tak vznětlivá. Je trochu při těle, má kulatý, pěkný obličej, dlouhé tmavé vlasy stažené do drdolu a moc hezky se směje. Stála zavěšená do vysokého blondatého muže, který mi něčím připomínal takové ty neposedné psy se zlatou srstí připravené rozběhnout se pro hosený klacík.

Na sobě měl námořnickou uniformu a z jedné kapsy mu čouhala ohmataná detektivka.

„Jsem Alexandr,“ představil se a potřásl mi rukou s takovým nadšením, až jsem se zapotácela. Vždycky mě překvapí, když se někdo při prvním setkání chová takhle přátelsky, zatímco já ještě pořádně nevím, jak před ním vystupovat. Vzápětí se Alexandr chopil našich tašek, jako by nevážily ani gram. „Ty musíš být Fionnuala. Malou May už znám.“ Mluvil s přízvukem, který kolísal mezi anglickým a americkým, jako když ladíte rádiové stanice. Vlastně trochu jako já, když si nedávám pozor na jazyk. Ale moje jméno vyslovil správně, Fin-nú-la. Tím na mě udělal dojem.

„Já nejsem malá!“ vyštěkla May okamžitě. „Už je mi skoro jedenáct! Nechovej se jako idiot, Alexandře!“

Jen se na ni zakřenil a vykročil směrem ven z nádraží.

„Alexandr je můj... kamarád. Má dovolenou,“ vysvětlila mi Hazel a vybídla nás, ať ho následujeme. „Chtěl tu být a setkat se s vámi oběma.“

„*Ožení* se s tebou?“ zeptala se May. „*Řekla* jsi otci, že si vezmeš *gweila*?“

Hazel zrůžověly tváře. „May!“ okřikla ji. „Nebud' hrubá!“

„Vždyť nejsem! Mimochodem, pozdravuje tě Rose.“ pokračovala May. „A ozval se ti otec? Nám neposlal ani jeden dopis, což by bylo to nejmenší, po tom, co NÁS NECHAL V ANGLII UPROSTŘED VÁLKY.“ Lehce zvýšila hlas.

„May!“ Hazelin laskavý výraz se proměnil a vystřídal ho napětí. „Vždyť víš, že má v Hongkongu spoustu

důležité práce. A navíc, je přece s Teddym – copak nechceš, aby Teddymu zajistil bezpečí?“

„Chci, aby ho zajistil *nám!*“

Když na sebe vzápětí spustily s Hazel velice rychlou kantonštinou, podobaly se jedna druhé ještě víc než dřív. Občas si přeju, abych měla sourozence. Musí být hezké mít někoho, kdo vás tak dobře zná, před kým můžete být sami sebou. Rozhlédla jsem se po nádraží. Bylo plné zvuků a světla – panovalo jasné odpoledne a sluneční paprsky sem pronikaly v oslnivých pruzích skleněnými tabulkami (a taky dírami tam, kde sklo chybělo).

V příští chvíli jsme vyšli ze stanice a ocitli se ve *skutečném* Londýně.

Před naší cestou vloni v prosinci jsem navštívila Londýn jen jednou, s tátou a s naší společností, když jsem byla ještě malá, proto si z něj moc nepamatuju. Jasně, když je člověk malý, všechno se zdá větší, a nechápe, jak do sebe věci zapadají, protože jen následuje dospělé. Letošní jaro se však Londýn proměnil v jakousi rozestavěnou divadelní scénu: budovy byly olámané jako čistě odstřižený papír, dveře otevřené, jako by čekaly na herce, kteří ne a ne přijít, tu a tam obraz visící nakřivo na rozpukané a nepoužitelné zdi. Všude, kam oko dohlédlo, byli vyčerpaní lidé v uniformách s odhodlaným výrazem ve tváři, a všechno pokrýval prach, takže nic nepůsobilo skutečně. Pravdou ale je, že v dnešní době působí trochu neskutečně i samotný život.

Domnívala jsem se, že budeme bydlet s Hazel a Daisy v jejich bytě v Bloomsbury, ale zmýlila jsem se.

„A proč ne?“ chtěla vědět May.

„Kvůli Mountfitchetovic děcku,“ vysvětlila Hazel stručně. „Jejich byt je hned pod námi a ta malá je... dost hlučná.“ Hazel se odmlčela, ale pak ještě dodala: „A Daisy se už brzy vrátí. Zato Zosia má jeden pokoj navíc, kde se můžete ubytovat.“

Společně jsme se proplétali šedivými pobořenými ulicemi a míjeli přitom dospělé v uniformách, děti tlačící před sebou vozíky plné sesbíraných věcí, sanitky vracející se na svá stanoviště i prodejce novin, ženy s nákupy v rukou a taky jednoho muže, který kráčet o berlích s jednou prázdnou nohavicí sepnutou pod kolenem.

„A kde je vlastně Daisy?“ zeptala jsem se. Když lidé, které znáš, mluví o spoustě jiných, které jsi zatím nepotkal, může to být dost matoucí. Vždycky pak upadnu do rozpaků, asi jako kdybych omylem vešla do špatné místnosti. Kdykoli se mi to přihodí, musím předstírat, že jsem někdo úplně jiný – ta veselá anglická Fiona, dívka, která umí zapadnout do školy v Deepdeanu. Proto jsem se pokusila položit svou otázku hlasem s tou nejčistší anglickou výslovností jako z rozhlasu. A právě Daisy patří mezi hrstku lidí, které znám. Pomohla nám s Erikem a May s naším posledním případem; to ona si dokázala poskládat dohromady všechna vodítka, která jsme objevili, a díky tomu dopadnout vraha. May se na ni za to pořád ještě zlobí.

Dala jsem si pozor, abych to řekla přátelským tónem, Hazel však přesto zkřivila tvář a nervózně sevřela prsty svou kabelku.

„Je na pracovní cestě,“ odpověděla stručně.

Myslím, že jsem pochopila, co tím chtěla říct. *Pracovní cesta* bylo šifrované označení tajné mise. Víš, Daisy je taky špionka, stejně jako Hazel.

„Kam odjela?“ vyhrkla May. „Jde o něco důležitého? Kdy se vrátí? Co –“

„May! *Tiše!* Víš přece, že o tom teď nemůžu mluvit. *Pozor na pusy.*“

Potom nás Hazel popohnala přes městský park a dál po rušných, zaprášených ulicích kolem maličkých obchůdků až k místu, kde jsme měly bydlet a kde už na nás čekal náš kamarád Erik.

3

O Erikovi jsem toho v tomhle novém deníku zatím moc nenapsala, že? Musím to napravit, jelikož Erik je ohromně důležitý. Je třetím členem našeho Detektivního klubu navždy, a zároveň tím nejlaskavějším. Teď vůbec nepřeháním. Je o poznání milejší než May, a rozhodně milejší než já. Aniž by se o to nějak zvlášť snažil, lidi si ho jednoduše *zamilují*. Vždycky tuší, co ostatní v dané chvíli potřebují slyšet, a řekne jim to. Je rozumný a věcný, díky čemuž si každého – lidi i zvířata – dokáže získat.

Je podsaditý, s tmavou pletí a krátkými kudrnatými vlasy, a neustále u sebe nosí nějaké zvířátko. Na Elysejském panství to byl ježek Emil, ale těsně před tím, než jsme odamtud museli odjet, ho odnesl zpátky na louku. Nemůže spolu s námi chodit na Deepdean, protože je kluk – což je škoda, protože by se mu tam určitě moc líbilo a my bychom ho tam rády měly –, takže navštěvuje školu jménem Weston. Dostal stipendium, jelikož jeho rodina nemá tolik peněz jako mí angličtí příbuzní, a už vůbec ne jako May. Její rodina totiž patří mezi ty, které nevlastní jen jeden

dům, mají jich spoustu, a k tomu ještě *loď* a *služebnictvo*. Je vážně *bohatá*. Když mi před pár měsíci prozradila, že má její otec v Hongkongu loď, viděla jsem na ní, že vůbec nechápe, jak nezvyklé to je.

S Erikem nás spojuje to, že do Londýna přijel se svou maminkou, tátou a dvojčetem Lottií z Německa, podobně jako já přicestovala z Ameriky. Ještě v Německu byli jeho rodiče slavnými muzikanty, jenže jeho tatínek je teď ve vězení, jelikož se naše úřady obávají, že by mohl špehovat pro nacisty – což rozhodně nedělá. Erikova sestra Lottie chodí na Deepdean o ročník výš než my a jejich maminka provozuje noční klub v Londýně. Erik říká, že to některým lidem připadá divné. Nevím přesně proč. Noční klub je v podstatě divadlo, jen si v něm namísto divadelních her můžete poslechnout živou hudbu. To je další věc, která se mi na Erikovi líbí – že jeho a moji rodiče jsou si dost podobní – nebo alespoň byli.

Takže to je Erik. A jak nám pověděla Hazel, taky ho odvolali ze školy a bude s námi bydlet ve stejné čtvrti: v Hogarth Mews.

Mám dojem, že bych ti měla, deníčku, vysvětlit, co to vlastně *mews* je, pro případ, že jsi tohle slovo jako já dosud neslyšel. Tak je to s Angličany pořád: kdykoli promluví, jako by tě chtěli na něčem nachytat. Pokud pochopíš, co mají na mysli, staneš se jedním z nich, ale v opačném případě tě mezi sebe nikdy doopravdy nepřijmou.

Když se přede mnou zmínila Hazel o Hogarth Mews poprvé, nešlo mi to do hlavy. Myslela jsem si, že se nejspíš

ujala dalšího toulavého kocoura jménem Hogarth, který se s Erikovou velikou kočkou Pfoto zabydlel na ministerstvu.

Jenže *mews* nemá s mňoukáním vůbec nic společného. Je to taková maličká vedlejší ulička plná roztomilých domečků, které dřív sloužily jako garáže nebo stáje pro koně – kdysi dávno za doby královny Viktorie, kdy stáje ještě mívaly dvě podlaží.

Ulice Hogarth Mews je zastrčená mezi širokou třídou Oxford Street a budovou Britského muzea. Člověk musí projít nízkým průchodem mezi dvěma vysokými domy, jejichž zdi jsou zčernalé londýnským kouřem. Když se vynoříš na druhé straně, nachází se terén v Hogarth Mews zničehonic o poznání níž. Připadám si jako ve vydlážděné uličce pro panenky: po obou stranách se tísní tmavé domečky s bíle natřenými okenními rámy a nablýskanými černými garážovými vraty.

Takovéhle domky stojí vlastně jen po levé straně. Ty napravo byly přestavěny na byty. Říká se jim Hogarthský bytový komplex, který však podobně jako mnoho dalších věcí v Anglii nevypadá tak, jak by jeho název napovídal. V každém bytě jsou jen dvě ložnice, maličká kuchyňka a o něco málo větší obývací pokoj. My s May se dělíme o ložnici v bytě číslo dva v prvním patře, zatímco Erik bydlí hned pod námi v jedničce – ale o tom až za chvíli.

Opačný východ z Hogarth Mews je zablokovaný, takže jakmile sem jednou vejdeš, musíš se vrátit tou samou cestou, a domky v ulici se zdají vážně maličké, protože ostatní

londýnské budovy se nad nimi tyčí po obou stranách jako mořské útesy. V Mews je vždycky trochu větší šero než mimo ni – ačkoli nejspíš ne o tolik jako dřív, když teď z jednoho tamního domu zbyly jen trosky.

Zmínila jsem se, že když vstoupíš do uličky, uvidíš dvě řady domů táhnoucí se směrem od tebe. To ale není tak docela pravda, protože první věc, kterou spatříš, je ve skutečnosti prázdný prostor plný sutin po levé straně v místě, kam dopadla bomba. Trochu to vypadá, jako by si tam někdo odřízl kousek z obrovského podlouhlého dortu. Po obou stranách dosud stojí zbytky zborcených zdí, a dokonce i v omítce vedlejšího domku jsou patrné trhliny. Ani ten nepůsobí dojmem, že je kdovíjak bezpečné ho dál obývat.

Naučila jsem se, že na vybombardované domy se člověk prostě neptá – chci říct, že bys neměl vyzvídat, co se stalo s jejich obyvateli. Většinou totiž nechceš slyšet odpověď. Když jsme ale toho odpoledne poprvé vkročili do uličky, Alexandr na něj ukázal a řekl: „K tomu došlo minulý rok, to jsme tu ještě s Georgem nebyli. Je to v pohodě – ta rodina byla zrovna pryč, ve svém domě na venkově. A odešla i paní, která bydlela hned vedle. Takže se pro ně nemusíte trápit.“

„Proč bych se měla trápit?“ podivila se May, která byla po své hádce s Hazel stále ještě v poněkud bojovné náladě.

Alexandr mi věnoval letmý pohled a usmál se.

„Děkuju,“ řekla jsem mu.

Erik bude bydlet v Alexandrově pokoji, zatímco ten vedlejší obývá Alexandrův kamarád jménem George. Zeptala jsem se, kde má v plánu bydlet on, když u něj bude Erik. Alexandrovi i Hazel zrudly tváře a Hazel prohlásila: „Ach, Alex si vezme Daisyinu ložnici v našem bytě, dokud bude volná.“

To znělo trochu podezřele a poznala jsem, že něco zavětrila také May. Oči se jí rozzářily podivným leskem zvědavé mladší sestry, který se v nich objeví, kdykoli se ve škole ocitne poblíž Rose.

„Hazel –“ spustila, jenže v tu chvíli jsme dospěli k třetímu obydlí po levé straně a odněkud se ozvalo psí zavytí. Otočila jsem hlavu a uviděla zvíře poskakovat nahoru a dolů za oknem. Bylo to tlusté černé psisko s kudrnatými chlupy na hlavě a dlouhýma splihlýma ušima. V okně se objevilo také malé děvčátko, vyžle sotva čtyřleté, a vyplázlo na mě jazyk. Vtom psa okřikl dospělý hlas a čísi paže odtáhla nadskakující zvíře z dohledu. Potom se odněkud shora ozval dětský pláč.

„Děti!“ May protáhla obličej. „My se jich snad nikdy nezbavíme!“

„To je dům Mortensenových,“ vysvětlil Alexandr potichu. „Paní Mortensenová a její snacha Colette s dvěma dětmi, Margot a Olivierem. Paní M. tu žije už léta. Colette s dětmi sem přijela z Francie minulý rok v létě. Jsou moc hodní, jen ten jejich pes se může zbláznit pokaždé, když projdete kolem. Vedle nich bydlí Goodchildovi. Ti jsou bezva. Pan Goodchild pracuje v Britském muzeu. Jejich

syn Cecil je jen o pár let starší než vy tři, a pak mají ještě Annu – A hele, ahoj!“

Vzhledla jsem k němu, abych zjistila, co ho přimělo změnit kurz vyprávění. Už jsem si stačila domyslet, že patří k těm, podle nichž jsou všichni *hodní* nebo *bezva*, i když to tak třeba není.

Mával na dva lidi, kteří právě vyšli ze dveří bytového domu na protějším konci ulice. První z nich byl vysoký opálený muž s uhlazenými tmavými vlasy a páskou přes oko. Podobně jako seržant, kterého jsme viděli před chvílí, měl i on jednu nohavici přichycenou těsně pod kolenem. V dnešní době se tak vrací spousta vojáků, ale u žádného z nich to zatím nepůsobilo tak stylově. Mohl by být hlavní hvězdou jakékoli divadelní hry.

Oplatil Alexandrovi zamávání jednou ze svých berlí – parádní pozdrav – a pak kývl hlavou směrem ke mně a May. Docela mě uchvátil.

„Nualo, to je náš přítel George,“ řekla Hazel.

„Já vím!“ vyjekla May.

„To je mi jasné, že ty víš! Buď zticha, May!“

A vedle George stál Erik. Vypadal o něco vyšší, než jsem si ho pamatovala, ale pořád byl menší než já. Jeho kulatý obličej byl zkřivený do úsměvu a zamával nám na pozdrav.

May se k němu, jak jinak, okamžitě rozběhla a vrhla se mu do náruče. Já jsem vykročila o něco zdrženlivěji. Vždycky mám obavy, jestli si na mě lidé vzpomenu i při našem dalším setkání. Obvykle ano. Není snadné najít si nové kamarády, a ještě těžší je udržet si je. Asi jsem si ne-

byla tak úplně jistá, jestli už jsme s Erikem opravdoví přátelé.

Vzápětí se však Erik usmál ještě zářivěji, napřáhl ke mně volnou ruku a pak už i mě svíral v objetí.

„Chybělas mi!“ řekl tiše.

„Ach!“ já na to, „ty mně taky!“

„Zase jsme všichni pohromadě,“ vyhrkl Erik šťastně. „Mám takovou radost.“

„Hm!“ řekla May, přestože ho stále ještě paží objímala kolem ramen. „No, já budu tou nejlepší špiónkou z nás všech – jen počkejte a uvidíte!“

„Tak zaprvé,“ ozval se George, který se nad námi tyčil, „mimo ministerstvo nic takového neříkejte. To je zásadní. Obzvlášť tady – se sousedy na každém kroku. A zadruhé: May, Nualo, pospěšte si a odnesete si věci k Zosii. Odpoledne vás ještě čeká informativní schůzka.“

Zosia, ať už to byl kdokoli, v bytě nebyla. Dovnitř nás svým klíčem vpustila Hazel. S May jsme si odložily zavazadla na postel ve volném pokoji a přidělové lístky nechaly na stole. Ve válce je jídlo jednou z nejdůležitějších věcí, a když se k někomu nastěhujete, je zdvořilé odevzdat mu k využití své přidělové lístky.

„Já si беру postel a ty můžeš spát na zemi,“ prohlásila May.

„Já chci postel!“ namítla jsem. „To není fér!“

Obě jsme se změřily rozzuřeným pohledem.

„Můžete spát každá na jedné straně,“ rozhodla Hazel. „No tak, dejte si pohov. A hněte sebou.“

Po její výzvě, abychom se uklidnily, jsme se samozřejmě načuřily ještě víc, ale ostatní už na nás čekali venku. Pospíšily jsme si tedy zpátky na ulici, já si přitom zaplétala vlasy a May si natahovala podkolenku, která jí cestou z nádraží sklouzla až ke kotníku.

Jakmile jsme se opět ocitly před domem, musela jsem uznat, že Alexandr měl pravdu. Pes nepřestával v domě naproti štekat, holčička se stále tlačila na skleněnou tabulku a ve vedlejším stavení, které bylo blíž k našemu bytu, se také otevřelo okno. Vyklonila se z něj baculatá, přátelsky vyhlížející žena s šedivými vlasy sepjatými do volného uzlu a pustila se do zalévání květináčů, které přetékalý krásnými jarními květinami.

„Ahoj, Georgi,“ zavolala na něj. „To jsou tví noví nájemníci?“

„Ano, paní Goodchildová,“ křikl George v odpověď. „Hazelina sestra May a její dva kamarádi. Jejich školy zasáhla bomba, takže jsme si je se Zosií vzali na pár týdnů k sobě.“

„To je od vás hezké,“ řekla paní Goodchildová. „Děti, kdybyste dostaly chuť na zákusek, obvykle mívám napečeno. Zastavte se, kdykoli budete chtít, pokud vám nebudou vadit Samuelovy nudné řeči o umění.“

„Vidíte? Říkal jsem vám, že jsou tu milí lidé,“ podotkl Alexandr, když jsme společně vycházeli z uličky. „A taky skvělé koláče. Tak fajn, Hazel, myslím, že tady už se od vás odpojím.“

„Budeš v pořádku?“ ujišťovala se Hazel. „Škoda že musím v sobotu do práce.“

„To je dobrý. Babička mě pozvala k sobě na čaj, takže stejně o nic moc nepříjdeš.“

Zabočil vlevo, zatímco my ostatní jsme zahnuli doprava směrem k muzeu a hlavnímu štábu ministerstva, abychom konečně zjistili, co nás tady v Londýně čeká.

4

Středa 26. března

V minulém týdnu jsem, deníčku, neměla na psaní čas. Omlouvám se. Dlužím ti několik vysvětlení. Stejně nemám nic jiného na práci, dokud tenhle nálet neskončí. Všichni nám tvrdí, že to nejhorší máme za sebou, jenže pak přilétají další a další letadla. Minulý týden, těsně předtím, než jsme dorazili do Londýna, došlo k rozsáhlému útoku, který trval celou noc. Lidé si o té hrůze pořád ještě povídají na každém rohu. Jsem vyděšená, protože jeden nikdy neví, co může následovat. Abych se rozptýlila, vrhla jsem se s vervou do úkolu, který nám nastínili Hazel s Georgem v sobotu odpoledne, jakmile jsme za sebou zavřeli červené dveře od ministerstva.

Když vloni, po všech těch událostech na Elysejském panství, začal náš výcvik, nikoho doopravdy nenapadlo, že by nám práce tajných agentů spadla do klína tak brzy. Pořád jsme byli dost mladí (tak to alespoň všichni říkali), takže jsme předpokládali, že uplynou možná celé roky, než přijde naše první opravdová mise.

V posledních měsících se však na ministerstvu potýkájí s řadou problémů. Válka začíná být čím dál nebezpečnější a čím dál tím víc agentů se ze svých misí nevrátí. Pohřešují se na nepřátelském území. Mrazí mě z toho pomýšlení v zádech – znamená to totiž, že buď upadli do *zajetí*, nebo jsou *mrtví* –, z čehož vyplývá, že ministerstvu v londýnském ústředí docházejí jak agenti, tak kryptologové. Proto paní Mountfitchetová rozhodla, že všichni na ministerském seznamu musejí být řádně vyškoleni pro případ, že by byli potřeba – čímž myslela i *nás*. A právě proto jsme tady.

Vypadá to tu skoro jako ve škole, až na to, že zdejší vyučování je o poznání složitější než to běžné. Jsem zvyklá plnit si všechny domácí úkoly s předstihem, ale s prací tady bojujeme všichni – dokonce i Erik, který se šiframi zabývá už roky. Má před námi s May pořádný náskok, přestože jsem během pololetí trénovala i na Deepdeanu. Dokáže zapsat osmnáct slov v Morseově abecedě za jedinou minutu a zašifrovaná slova do ní umí převést skoro stejně tak rychle.

Hodiny kryptologie míváme s Hazel v maličké studovně v přízemí ministerstva. Moc mě baví, zato May obvykle reptá – papír se zápisky se jí zaplní ledabyle načmáranými slovy, která se rozpínají čím dál víc, dokud nepřesáhnou okraje stránky, a Hazel ji musí vybídnout, aby začala znovu. May pak sedí na židli, rozrušeně dýchá nosem a s jazykem vyplazeným v koutku úst si pro sebe tiše brblá.

„Je tohle vážně NUTNÉ?“ obrátila se na Hazel dnes ráno.

„Rozhodně,“ odpověděla Hazel klidně. „Už jsem ti to přece říkala. Chybějí nám lidi na dešifrování a letos na jaře se na nás valí spousta práce. Jste nepostradatelní. Zkus to znova. Víím, že to dokážeš, když se budeš soustředit.“

„GRRR!“ vybuchla May a dlaněmi si legračně zmáčkla obličej. „TAKHLE se nedá přemýšlet!“

Vyskočila ze židle, začala přecházet po třídě jako kočka a přitom syčela.

„Sedni si!“ řekla Hazel. „May, vážně, když se budeš snažit –“

Odložila jsem tužku a pozorovala je. Erik seděl tiše jako myška v rohu, ponořený do práce na dvanácté stránce zašifrovaného textu. „Šifry mi prostě dávají smysl,“ svěřil se mi včera. „Vidím do nich. Občas dokonce uvažuji v morseovce, stejně jako umím uvažovat v angličtině nebo němčině. Úplně slyším to pípání. Je to fajn.“ Mně to připadá trochu jako nějaké kouzlo. Ale někdy – ach jo, těžko se to vysvětluje –, někdy i já zachytím podobu věty, která zůstává napůl zašifrovaná, asi jako když slyším někoho odříkávat část představení, které dobře znám.

A co je ještě zajímavější, dokážu přesně určit, v jakých replikách udělali chybu. Nejlepší na šifrách je – alespoň podle mě, Erik se mnou nesouhlasí –, že je vytvořili lidé a ti nejsou neomylní. Sama se občas spletu, třeba při psaní slova *velitel*, takže kdybych se ho pokusila zapsat zašifrovaně, použila bych špatné i. Jakmile se tedy zadívám na

nějakou šifru, která mi nedává smysl, představím si člověka, který ji asi sestavoval, a dokážu se vžít do chyb, jichž se mohl dopustit, podobně jako když se vžívám do nejrůznějších rolí.

Každopádně, co se tím snažím říct, je, že existuje tisíc různých způsobů, jak vytvořit nebo rozluštit tajné sdělení, stejně jako existuje tisíc různých pisatelů. A tak mě napadlo, že způsob, jakým se May pokouší rozlousknout svou šifru, pro ni možná není ten pravý.

„Nemohla by se při práci procházet?“ zeptala jsem se.

„Kdepak, musí si sednout a –“ spustila Hazel, vzápětí se však na May zadívala pozorněji a potom se vrátila pohledem zpátky ke mně. „Vlastně to není tak špatný nápad, Nualo,“ řekla. „May, jdi se projít a nevracej se ke stolu, dokud těch svých šest slov nerozluštíš.“

„FAJN!“ vyštěkla May, popadla svou tužku a papír a začala pochodovat mezi židlemi v učebně. Přitom si cosi tlumeně mumlala. „Neděle třicátého března,“ řekla asi po dvou minutách. „Balíček nechte na – ehm – na obvyklém místě.“

„MAY!“ zvolala Hazel. „Tak je to správně! Zvládla jsi to!“

„Dobrá práce, May,“ pochválil ji Erik.

„Byla to hračka,“ řekla May překvapeně. Tváře jí lehce zrůžověly. „Díky, Nualo.“

Měla jsem radost. Jasně, znám May už skoro půl roku. Na Deepdeanu bydlíme ve stejné ložnici, a tak je dost těžké důkladně se navzájem *nepoznat*. Jenže May je tak prchlivá – v určitých situacích si vůbec nejsem jistá, do jaké

míry jsme se sblížily, dokonce i mimo školu. Na Deepdeanu to nebyl žádný med. Člověku dá zabrat zapadnout mezi ostatní a zároveň si udržet přátelství s May. Bojím se, že ona to nedokáže pochopit.

Zpravidla se přibližně hodinu zabýváme šiframi a naši lekci obvykle zakončíme tím, že Hazel předneseme své šifrované verše. Všichni jsme si měli vybrat a naučit se nějakou báseň nebo část divadelní hry. A nejen proto, že to může být zábava nebo tím vyplňujeme čas. Verše se nám totiž budou hodit při vytváření tajných sdělení, až se vypravíme na skutečnou misi.

Ještě než jsem se stala tajnou agentkou – když jsem o nich zatím četla jen v knihách –, myslela jsem si, že kryptologie prostě spočívá v tom, že vezmeš obyčejná slova a pomocí nějakého kódu je přepíšeš. Jenže špioni jsou dnes čím dál mazanější. Většina lidí už jednoduché šifry zná – morseovku, použití slovních hříček a tak –, proto skutečným agentům nestačí zprávu zašifrovat, pokud ji chtějí uchovat v tajnosti. A tehdy přichází na řadu nápověda ve formě tvé vybrané básně.

Zvolila jsem si Shakespeara, Kalibanovu řeč z *Bouře*: *Neboj se; ten ostrov je plný zvuků*. Erik se rozhodl pro báseň o tygrovi a May pro příšernou dětskou rýmováčku o muži na schodech, který tam ve skutečnosti nebyl.

Kdykoli pak chceme poslat zašifrovanou zprávu, určíme si jakýchkoli pět slov z naší básně a využijeme je jako klíč k vytvoření zbrusu nové šifry, takové, kterou může člověk, jemuž je určená, rozluštit jen v případě, že ví, o jakou

báseň jde (nebo pokud dokáže přijít na to, jakou báseň jsme použili).

Učíme se taky cizí jazyky – protože bojovat proti Němcům obnáší umět číst v jejich řeči (to dá rozum), stejně jako ve francouzštině, polštině a dalších jazycích okupovaných zemí. Opravdoví vyškolení agenti (ti, kteří mají důvěru a jsou posíláni do války) musejí ovládat další jazyky tak dobře, aby jimi na své misi dokázali plynně hovořit. Když si představím, že by se to jednou mohlo stát i mně, trochu se mi sevře srdce. Je to celé tak obrovské, tak děsivé, ale vážně to chci zkusit.

Výuku jazyků má na starosti George. Je to jeden z nejzajímavějších lidí na ministerstvu, alespoň podle mě. *Vážně* mu to sluší, ale není to jen kvůli jeho pohledným rysům. Může za to i jeho chůze – vědomě ovládá celé svoje tělo, chce nad ním mít kontrolu za každých okolností. V tomhle se mu nevyrovná ani většina herců. A nějakým zázračným způsobem se mu daří, že jeho uniforma královského letectva působí jako ten nejstylovější výstřelek poslední módy.

Přestože stále nosí jejich uniformu, u letectva už nepůsobí. Vyprávěl nám, že se účastnil bitvy o Británii. Býval stíhacím pilotem a sestřelil deset německých letadel, jenže potom zasáhli i to jeho, a když se zřítil na zem, noha mu uvízla v – už nevím, v nějaké části trupu letadla. Vytáhli ho ven, než se stihl oheň rozšířit, ale nohu mu zachránit nedokázali. Teď chodí o berlích a čeká, až mu vyrobí umělou, a přes levé oko má pásku. Ministerstvo po něm okamžitě skočilo.

Je s ním ohromná legrace a všichni z ministerstva za ním zbožně běhají, ať se vrtne kamkoli. Když jsme ale včera pracovali na našich překladech, všimla jsem si, jak prsty drtí tužku a upíná se k ní, jako by to byla jediná věc, která ho ještě drží při smyslech. Přijde mi, že se neustále kontroluje proto, že má strach, co by se mohlo stát, kdyby byl jen na vteřinku polevil v ostražitosti. Bylo znát, že ho ta noha pořád hodně bolí.

Erik se s ním dostal do křížku kvůli Pfote. To je Erikova kočka, ta, kterou vloni našel na ulici a přinesl ji na ministerstvo. Kdykoli se teď Erik usadí k vyučování, Pfote přiběhne a své veliké chlupaté zrzavé tělo uvelebí v jeho těsné blízkosti. Podle George ho tím rozptyluje, ale Erik jen pokrčí rameny a prohlásí: „Nemůžu jí diktovat, co má dělat. Má svoji hlavu.“ Erik už umí mluvit německy i francouzsky, takže má čas na dohadování. Já mu nesahám ani po kotníky. Umím říct pár vět v irštině a sem tam něco japonsky, a taky jak pozdravit, poděkovat a zeptat se, kde je divadlo, v deseti dalších jazycích, ale to přesně neodpovídá tomu, co by si na ministerstvu představovali.

George mě začal učit francouzsky a polsky. Zosia, ta mladá žena, u níž bydlíme a která taky pracuje pro ministerstvo, je napůl Polka a napůl Srbka, takže mi pomáhá s polštinou. Ne že by její pomoc byla nějak zvlášť přínosná. Patří mezi lidi, jejichž temperament z nich přímo *sálá*, přestože zůstává zdánlivě v klidu. Je neobyčejně krásná, malá s ladnými křivkami a úžasnými tmavě hnědými vlasy. Vždycky má dokonale nalíčená červená ústa, ale její

krása je lehce znepokojující. S May se jí snažíme po večerech spíše vyhýbat a raději trávíme co nejvíce času ve spodním bytě s Erikem.

May je na tom se studiem jazyků snad ještě hůř než já – ne že by jí nešly (už teď plynne hovoří dvěma), spíš ji šťve to, že znalost kantonštiny jí u ministerstva není nic platná.

„Ale vždyť *je* užitečná!“ snažila se přesvědčit George.

„Jistěže ano,“ uznal, „jenom ne *tady*, May.“

„Ale jo, i *tady*! Je nerozlučitelná, pokud tedy nemají v nepřátelském táboře někoho, kdo umí číst v čínštině!“

„A jak víš, že někoho takového nemají?“

„Nemají. Prostě to vím. Pošlu nějakou zprávu v čínštině Hazel! Ona si ji přečte!“

„May, to je – nemohla bys prostě pokračovat s němčinou?“

Jak už asi tušíš, deníčku, May je na ministerstvu stejně příšernou studentkou, jakou byla na Deepdeanu. Jediné, co ji opravdu baví, je bojový výcvik. Mě taky, pokud mám být upřímná. Erik je zatím jiného názoru.

Bojový výcvik neprobíhá v budově ministerstva. Musíme sejít do suterénu a potom projít dlouhým tunelem, který nás dovede do útrob Britského muzea. To bývá v dnešní době většinou zavřené – zbývá tam už jen několik zaměstnanců jako pan Goodchild, ti však pracují ve vzdálenějších kancelářích a netuší, že muzeum využíváme. Výstavní síně převážně zejí prázdnotou, zůstaly tu jen veliké egyptské

sochy, které jsou na přestěhování příliš těžké (jsou obalené pytlí s pískem pro případ bombového útoku) – takže můžeme nerušeně trénovat v obrovských sálech, kde se každý zvuk rozléhá ozvěnou. Je to naprosto úžasné.

Učí nás žena jménem Bridget. I sama Bridget je úžasná. Stejně jako tatka pochází z Irska a je neúprosná. Ovládá jiu-jitsu, dokáže až znepokojivě dobře a vynalézavě používat nůž a za každých okolností střílí přesně. (Erik odmítá na cokoli vystřelit; tvrdí, že z něj bude agent pacifista. Bridget se ho zeptala, co udělá, až se připlete do cesty Němcům, kteří ho budou chtít zabít, načež Erik odvětil: „Schovám se. A vezmu si s sebou May.“ Na tom, podle mě, něco je.)

Střelbu zvládám docela slušně, ale z nože na mě jdou trochu mráčky – vždycky si vybavím jeho odlesk v měsíčním světle té noci na Elysejském panství –, zato May je skvělá. Obvykle překypuje energií (nedokáže chvíli zůstat v klidu), ale jakmile se postaví ke střelbě, znehybní a dokonale se soustředí. *Nikdy* nemine.

Odpoledne pak míváme speciální lekce sabotáže, které vede – myslím, že jí budu říkat Kuchařka. Je hubená a tichá a v davu bys ji přehlédł, ale tak to s lidmi chodí; podle zevnějšku často nepoznáš, jací jsou uvnitř. Každopádně, je to Rakušanka a v hlavě nosí děsivé množství informací o výbušninách a nejrůznějších jedech. Vyprávěla nám o takových, jimiž se napouští látky, o jiných, které jsou ukryté v rozprašovačích nebo v obyčejných tužkách, můžeš je sníst nebo vypít, olíznout nebo vdechnout. Některé z nich jsou tak smrtící, že stačí, abys ses o ně otřel, a je po tobě. Potom

nám ukázala tabulku čokolády, která může vybuchnout, a taky sušenku, která může vybuchnout (pokud zrovna nemá v buchtách výbušniny, je Kuchařčino pečení opravdu skvělé), a dokonce i plyšového medvídku, který může vybuchnout.

„Myslím, že si ho radši nechci podržet,“ řekla jsem s úzkostí v hlase.

„Jé, já chci!“ přihlásila se May. „Dokud mu nezmáčkneš chodidlo, Nualo, tak nevybouchne – copak jsi neposlouchala?“

Poslouchala, ale stejně se mi to pomyslení příčí.

Prvních pár dní v Londýně nám zatím utíká jako voda, všichni máme zdánlivě plné ruce práce, a tak rychle usínám, kdykoli to jen trochu jde (což není pokaždé, třeba když probíhá nálet jako právě teď). Přesto se nemůžu zbavit divného pocitu. Celé ministerstvo působí na první pohled tak zábavně, všude plno vzrušení a aktivity, ale díky těm několika vteřinám, kdy George tiskl v dlani svou tužku, vím, že velká část z toho není nic víc než přetvářka. Já, Erik a May jsme tu jenom proto, že se jiní agenti, ti, kteří by tu správně měli být, pohřešují. A mezi nimi je i *Daisy*. Všichni pobíhají kolem a snaží se nás naučit co nejvíc, protože kdyby jen na okamžik zvolnili, už bychom to nemuseli stihnout.

A to není všechno. Připadá mi, že se k něčemu schyluje. Jen ještě nevím, co přesně to může být.

5

Júúú, tahle část je bezva! Teď se dozvíte, jak jsme našli to tělo! – May

Čtvrtek 27. března

Měla jsem pravdu, deníčku. Něco se stalo – ale ne na ministerstvu. V Hogarth Mews. Něco naprosto neuvěřitelného. Až na to, že tomu vlastně uvěřit dokážu. Jenom se mi *nechce*.

Došlo k tomu dnes odpoledne, hned poté, co nás poslali z ministerstva na zbytek dne domů. Paní Goodchildová nás k sobě pozvala na čaj a něco k zakousnutí – což se během války nikdy neodmítá, obzvlášť pokud se jedná o piškotový dort paní Goodchildové.

Erik vyšel ze svého bytu úhledně ustrojený – v dlouhých kalhotách a pěkné bílé košili. Taký jsem si dala záležet, jelikož jsem chtěla na paní Goodchildovou zapůsobit slušnými šaty. Ne že bych jich měla moc; všechny pocházejí ze skříně naší divadelní společnosti nebo jsem je zdělila po mamce. A mám taky pár těch, které jsme dostaly v Coventry a ještě jsem z nich nevyrostla.

V dnešní době je dost těžké pořít si něco nového, když máte jen kupóny, a většina oblečení v obchodech stejně není *pro mě*. A tak jsem si oblékla fialové splývavé šaty s tatkovou starou vestičkou a vlasy jsem si na zádech splekla do dlouhého copu. May si na rozdíl ode mě vzala jen svetr a kraťasy. Od našeho příjezdu do Londýna je nosí čím dál tím častěji. Vypůjčila si je od Erika a v pase si je stáhla šňůrkou. Vůbec jí nesedí, což je k popukání.

„Jsem holka v přestrojení!“ chvástala se a zálibně se nakrucovala před zrcadlem v naší ložnici. Nic jsem na to neřekla, ale pomyslela jsem si, že všichni nejspíš potřebujeme kostým, za který se můžeme schovat. Na Elysejském panství by mě tím hrozně rozčilovala. Byla bych přesvědčená, že to dělá jen proto, aby mě dopálila. Teď už ale vím, že May takhle neuvažuje. Zabývá se jenom tím, co ji opravdu, opravdu baví.

A tak měla na sobě šortky, kolena celá zamazaná, a rozhodně nevypadala jako někdo, kdo se chystá na příjemné posezení nad svačinou. Avšak paní Goodchildová jako by si toho vůbec nevšimla, když před nás položila talířky s obrovskými kousky krémového dortu. Její pekařské výtvary jsou vážně vynikající. Když vezmeš sousto do úst, vůbec bys nepoznal, že vajíčka, cukr a máslo jsou v dnešní době na příděl.

Zdvořile jsme rozprávěli o věcech, které se od návštěvy očekávají, jako jsou počasí, obrazy pana Goodchilda, které visí na všech stěnách v domě, nebo jeho práce

v muzeu – momentálně jí má spoustu, nějak to souvisí s uměním a válkou. Po chvíli vešel dovnitř loudavým krokem syn Goodchildových Cecil, neurčitě na nás kývl, vzal si kus dortu a vrátil se zpátky nahoru.

Cecilovi může být jen o pár let víc než mně, Erikovi a May, je to jeden z těch starších kluků, v jejichž přítomnosti se cítím trochu nesvá. A nijak mi nepřidalo, že má výrazně klenutá obočí a tvář, která by pod osvětlením na jevišti vypadala naprosto úžasně. Pořád nosí totéž vcelku kvalitní, i když potřhané a trochu zaprášené oblečení a v pravém uchu má takovou zvláštní věcičku, ze které jako had trčí drátek vinoucí se někam do hlubin jeho příliš velké vojenské bundy. Zajímalo by mě, co to je, ale nechci se vyptávat.

A pak přivedla May řeč na ten vybombardovaný dům na konci ulice.

„Kdy se to stalo?“ vyptávala se. „Viděli jste to? Byla to hrůza? Jak velká byla ta bomba? A byla zápalná? Už jste někdy takovou hasili? Je pravda, že je stačí přikrýt kabátem?“

„Stalo se to vloni v listopadu,“ povzdychla si paní Goodchildová. „Díky bohu, že tam Lowndesovi zrovna nebyli, když ta bomba spadla. Odjeli do svého domu na venkově; spousta lidí v loňském roce odjela, když začalo náletů přibývat, včetně pana Harrise, právníka z čísla šest, a většiny lidí z bytového komplexu. Ale my se Samuelem jsme se rozhodli zůstat. Měli jsme velké štěstí – *pořád* ho máme. A zápalné bomby se nikdy nesnaž uhasit, zlatíčko. V po-